

A poznani Lengyel—Magyar Társaság vezetőinek látogatása a városi tanácsnál

foglalkozásuk, a társadalom minden rétegét képviselik. Sok értelmiségi és sok munkás is található közöttük. A Lengyel–Magyar Társaság munkáját hatékonyan támogatja az ottani városi pártbizottság, és a tanács is. A társaság feladata a magyar kultúra, a magyar nemzeti hagyományok ismertetése Lengyelországban és a hagyományos lengyel–magyar barátság ápolása, a két nép közötti testvéri kapcsolat tovább erősítése. Mindezt sokoldalú tevékenységgel, hangversenyekkel, filmelőadásokkal, bemutatókkal és más kulturális rendezvényekkel érik el. Hagyományossá vált, hogy minden évben, március 15. és április 4. között megrendezik a magyar kultúra napjait. Ezek a rendezvényeken rendszerint részt vesznek az akkor Lengyelországban tartózkodó magyar tudósok, művészek is. Ez évben különösen bensőségesen ünnepelték meg Poznanban Magyarország felszabadulásának 15. évfordulóját. Az ünnepségen népes csoporttal képviselték

te magát a varsói nagykövetség, megjelent maga a nagykövet, Katona elvtárs is.

— Szegedi látogatásunk célja, hogy a helyszínen is megismerjünk a magyar nép életével. Nagyon jól érezzük magunkat. Nem kis dolog, hogy egy ilyen népes csoportot — amelynek körében annyi különféle igény léphet fel — jól ellátják. Turistacsoportunk minden tagja elégedett az elszállásolással, a kosztal, a programmal...

— Nagy élmény volt nekünk a szabadtéri játékok előadása, hiszen nem egy tagunk most látott először ilyen nagyméretű szabadtéri színházi produkciót. Megkapta az a sok kedvesség, barátság, amellyel bennünket itt Szegeden a város vezetői s maguk a lakosok is fogadtak. Nagyon, nagyon köszönjük a szegedieknek ezt a szívéllyességet, derűt és a sok barátságos mosolyt — mondotta befejezésül Edmund Taszer országgyűlési képviselő, a pozsoni Lengyel-Magyar Társaság elnöke.

Jubileumi tudományos ülészakot tartottak a Dél-alföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézetben

A Dél-alföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet dolgozói ezekben a napokban ünnepelték az intézet fennállásának 35. évfordulóját. Az elmúlt 35 év alatt számos nagyjelentőségű mezőgazdasági tudományos sikert érttek itt el, melyek mind-mind elismerést, hírnevet szereztek a magyar agrártudománynak. Az intézet tudományos kollektívája és dolgozói méltóképpen emlékeztek vissza most a 35 esztendő egyszerű eredményeire, s ebből az alkalomból kedden és szerdán kétnapos tudományos ülésszakot tartottak. Az ünnepi ülésszakon megjelent többek között a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottsága részéről Molnár Béla elvtárs, továbbá Erdei Ferenc, a Magyar Tudományos Akadémia főtítkára, Somos András Kossuth-díjas akadémikus, dr. Tamási István, a Földművelésügyi Minisztérium szakoktatási és kísérletügyi főigazgatójának vezetője. Részt vett az ünnepi ülésszakon Fehér Lajos, a Magyar Szocialista Munkáspárt Csongrád me-

gyei vegrehajtó bizottságának titkára, Ladányi Benedek elvtárs, Szeged m. j. város tanácsának elnökhelyettese és a MEDOSZ megyei bizottságának több képviselője.

A tudományos ünnepi ülésszakra az ország legkülönbözőbb tájairól több mint 200 mezőgazdasági szakember, termelőszövetkezeti, állami gazdasági vezető és dolgozó paraszt látogatott el.

Az ünnepi ülésszakot kedden délelőtt a Dél-alföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet tanácstermében dr. Tamási István, a Földművelésügyi Minisztérium szakoktatás- és kísérletügyi főigazgatóságának vezetője nyitotta meg. Rövid beszédekben nagy elismeréssel nyilatkozott az intézet munkásságáról, s hangsúlyozta, hogy

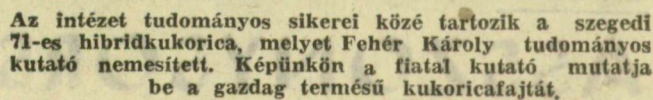
ez a tudományos kollektíva ma már a dél-alföldi táj elsőrangú tudományos gazdája.

Ezt követően Fürgetes Sándor, a mezőgazdasági tu-

dományok kandidátusa, a Dél-alföldi Mezőgazdasági Intézet igazgatója részletesen ismertette az intézet 35 esszendő tudományos munkásságát. Az ünnepi beszéd után három csoportba osztva 13 tudományos előadás hangzott el, azokból a témakörökből, melyeken az intézet tudományos munkatársai, kutatói dolgoznak.

A tudományos ülésszak résztvevői a délutáni órákban megtekintették a Dél-alföldi Mezőgazdasági Kiállítást és Vásárt. Az ország távoli részeiből itt levő vendégek is nagy-nagy elismeréssel nyilatkoztak a kiállítás és vásár rendezéséről és eredményeiről.

A tudományos ülésszak második napján a Szeged környéki kísérleti intézetekbe látogattak el a vendégek. Az intézetbe visszatérve a késő délutáni órákig folytattak hasznos eszmecsere-t, s elismeréssel nyilatkoztak az intézet tudományos eredményeiről.

„Számunkra is öröm az itt töltött munka”

Beszélgetés Szmirnov rendezővel a szovjet balett premierje előtt

A harminc éppen éppen hogy csak túl van J: V. Szmirnov, aki a Szegedi Szabadtéri Játékokon a Jeanne d'Arc-ot rendezi. Ez az energikus fiatalember viszont érdemes művész és vezető balettmester a moszkvai Sztanyiszlavszkij és Nyemirovics—Dancsenko Opera- és Balettszínházban, ahová nemrégiben került. A Jeanne d'Arc rendezése egyben első szereplése is Szmirnovnak Magyarországon — ahogy ő mondja — bemutatkozása.

Tíz éve végzett a Moszkvai Nagyszínház balettlintézetében, majd tovább tanult a színművészeti főiskola balett tanszakán. A Nagy Honvédó Háború után felnövő első művészgenerációhoz tartozik, amely oly sok sikert aratott már a nemzetközi kulturális életben.

Röviddel főiskolai tanulmányai befejezése után Szmirnov külföldre, Romániában kezdte meg művészi munkáját. A Bukarest Operaházban másfél évig volt koreográfus, s egyben az ottani balettkar művészeti tanácsadója is. Több köztársaság kulturális fesztiválján is közreműködött, mint koreográfus, például a Mongol Népköztársaság jubileuma alkalmából rendezett fesztiválon. A Kalevala alapján készített egy balettet, amelyért Erdemes művész kitüntetést kapott, s ezt követően hívták meg mostani színházához, azelőtt pedig a Moszkvai Nagyszínház balettmestere volt.

Egy sor siker van már mögötte, pedig mindössze 33 éves. Lermontov Álarcosbál című munkáját is koreografálta, amelynek első

bemutatója Taskentben volt, utána pedig Moszkvában mutatták be. Ennek zenéjét Hacsaturján egyik kiváló tanítványa, Laputji szerezte, s Hacsaturján igen nagyra értékelte az Alarcosbál moszkvai bemutatóját — ugyanis csak a taskenti együttes szereplésében.

Mindezt persze nem közvetlenül Szmirnovtól tudtuk meg.

Fiatalkora ellenére ugyanis rendkívül szerény, ez viszont éppen áruháza tehetségének. A közvetítő szerepre magyar munkatársát, Barkóczy Sándort, a Budapesti Operaház fiatal koreográfusát kértük fel, aki maga is kint tanult több éven keresztül Moszkvában.

Mint a Szegedi Szabadtéri Játékok kiemelkedő eseményére, nagy várakozással tekintünk a Jeanne d'Arc holnap bemutatójára.

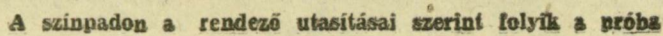
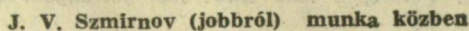
„szárnysegédére”, Barkóczyra, s mindazokra, akik segítségére vannak. A magamunkáját persze szeretné elhallgatni, s azt is, hogy együttesével együtt a nyári szabadságról mondott le a szegedi szereplésért.

Annnyit sikerült még megtudni tőle, hogy mivel készül Moszkvában a jövő szeptemberre.

— Lermontov Álarcosbálját viszem színpadra felújított formában és lényegében új bemutatóként, mert a négy felvonás helyett most három lesz, s ennek megfelelően bizonyos átdolgozásokat kell elvégezni — mondotta.

A Magyarországon, pontosabban a Szegeden szerzett „tűzkereszttség” után tehát nem kis munka vár otthon Szmirnovra. Reméljük, itteni munkájáért elviszli cserébe a város szeretetét és azt a sok-sok élményt, amelyben ezúttal is osztozhat, mint együttesével és most ismét.

L. F.

Csendháborító voltam

A ház lakóinak jóvoltából külföldi élt a mi kis káposztáskor, mint Adám a paradicsomban. Allandóan öt-hat levdángos fércet meg tyűt élt rendelkezésre az uvarban, azok körüllegyeskedett, gáncsodott, egyszóval produkálta magát, amíg férfiasan.

Ezen nem is lehetett csodálkozni, hiszen valósággal dúskálhatott a jóféle enivalókban is. Az áztatott kenyérféjtől a másnapos grenadimarsig minden földi finomságot megkapott, s ettől három hét alatt úgy megtollasodott, hogy egyszerűen nem bírt önmagától.

A tyűk alvására használták az éjszakai, ő meg kukorékolásra. Nappal meg csak befogta valahogy a száját, illetve megelégedett azáltal, hogy apró kotyogásokkal udvarolt a baromfi-fehérszépnek.

A széptérésnek minden formáját és fortélyát alkalmazta külföldesebb lármá és feltűnés nélkül. Hanem, amint éjjel tájban meghallotta a

lamelyik cimborájának távoli hangját, akkor azt húszorosán megkontráztá.

— Kikirikíiii! —
eresztette neki a tor-
kát, s a magas fal-
lakkal körülvev, re-
mek akusztikájú ud-
varon pompásan ér-
vényesült mutató,
kissé érdes, kama-
szos hangja.

Mit tesz ilyenkor
az alvó lélek, még
ha annál mélyebben
fogja is az álom?
Felébred. Aztán la-
sacsán arra a kö-
vetkeztésre jut,
hogy a szemtelen jó-
szág mások szeméből
is bizonyosan kikü-
rkölkölte már az ál-
mot. Na, tán csak
abbahagyja — bizat-
ja és vigasztalja ma-
gát — bosszankodás
közben, de a kiska-
kas erre még éleseb-
ben rikkant bele a
néma éjszakába. Tán
még a halottak is
felültek erre a fejü-
ket.

Tegnap aztán be-
felt a pohár. Amint
felébredtem a kiabá-
lására, nyomban meg-
néztem az óráit: ket-

ÁBORÍTÓ

am

tő múlt öt perccel. Szóltam a nejemnek, hogy keljen fel és üssük agyon a kiskakast. Nem ellenkezett (nagyon szereti a pipihúst). Én fogtam a seprűt, élet-párom felzárkózott mögém, s kivonultunk együtt a sötétségbe.

— Most meghalsz, kutyaházi! — fenyegetőztem fogcsikorgatva.

Egy téglarakáson mocorgott az egész hárem, s ott uralkodott — mint Girejkán — az én kiskakasom is. Csend. Óvatosan megközelítettem őket, már nyújtottam is előre a seprűt, mire a nagyszűz hős (nyilván megérezte a veszedelemet) éktelen rikácsolással kiugrott barátaihoz koszorájából és hangját továbbra sem kímélve, elkezdett rohángászni az udvaron körbe-körbe. Egy öreg tyúknak is dicséretére vált volna az a csúf, dobhártyát hasogató —

amit művelt.
Irtózatos düh fo-
gott el, mert eszem-
be vágódott, hogy
azonnal felébred va-
lamennyi lakó.
Ahogy csak birtam,
szaladni kezdtem én
is, majd egy hirtel-
len gondolattal a kis-
kakas után vágtam
a seprűt. Rosszul cé-
loztam. A kiskakas
könnyedén felröp-
pent, ellenben na-
gyon is eltáldtam a
fal mellett felstószolt
autóroncsokat. Az
egymásra rakott sár-
hányók és motorház-
tetők földszintű ro-
bajjal zúdultak szét
a kövezeten, mire a
cőtét ablakszemek
a földszinten és az
emeleten egyaránt —
szinte egyszerre ki-
világosodtak.
El kell sülyedni
— cikázott át az
agyamon, s talán a
szégyenérzet sokszo-
rozta meg futóképes-
ségemet. 'Nem tel-
tele egy perc, úgy
elkaptam a csendhá-
borító nyakát, hogy
nyikkanni sem tu-
dott. Már késő volt,
mert mindenfelől
hallottam a morgo-
lódást, azonban vi-
gasztalásul aznap kis-
kakashúst ebédel-
tünk.
Nem legénykedik
többé,